

JEUGDZONDE

Copyright © 2023 Julienne Brouwers

Uitgeverij JB Uitgeverij

Eerste druk 2023

Omslagontwerp JB Uitgeverij

Omslagbeeld *Shutterstock*, Krivosheev Vitaly, Irina Alexandrovna

Vormgeving binnenwerk JB Uitgeverij

ISBN paperback 978 90830 348 98

ISBN e-book 978 90830 348 81

JEUGDZONDE

Julienne Brouwers

THRILLER

*I'm off the deep end, watch as I dive in, I'll never meet the ground
Crash through the surface, where they can't hurt us, we're far from the
shallow now*

Lady Gaga & Bradley Cooper

Van Julienne Brouwers verscheen eerder

Dubbel Bedrog

Ziek van Jou

HOOFDSTUK 1

Mijn handen omklemden krachtig het ijsskoude stuur, terwijl ik het gaspedaal nog iets dieper intrapte. De motor van de Kia begon te brullen. In de duisternis tuurde ik naar het verlaten, natte wegdek. De ruitenwissers joegen als een bezetene heen en weer, maar het water bleef in kleine riviertjes over de ruit stromen.

Vermoeidheid veroorzaakte een doffe hoofdpijn. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes in een poging beter te kunnen focussen op de onverlichte autoweg. Alles in me schreeuwde om te stoppen en om te keren. We gingen te snel, te onbesuisd. We hadden alle data van het onderzoek eerst volledig moeten doornemen, was er ergens iets misgegaan? Maar de woorden van Rolf, onze CEO, echoden in mijn hoofd, *‘Verknal deze afspraak niet.’*

Naast me zag ik Milan nerveus een blik op zijn telefoon werpen. ‘We komen te laat,’ mompelde hij. Met zorgvuldig gestyled haar en gekleed in een smaakvol tweedelig pak, droeg hij zoals altijd een onberispelijke elegantie uit.

Mijn maag protesteerde. Te veel koffie gehad om mezelf moed in te drinken. Ik gaf een extra dosis gas en voelde hoe de auto over het gladde wegdek van de bochtige, smalle autoweg zweefde. Een vloek ontsnapte aan mijn mond. Wat had ik me in godsnaam op de hals gehaald?

Mijn gedachten flitsten naar de belangrijke vergadering waar ik al dagen tegenop zag. De investeerder die we zouden treffen

was een cruciale speler en er stond veel op het spel. Of zoals Rolf me met fronsende wenkbrauwen had gewaarschuwd, het voortbestaan van het bedrijf hing van deze afspraak af. En toch had ik het knagende gevoel dat we ons beter konden terugtrekken, ondanks de mogelijk verstrekkende gevolgen.

Ik knipperde met mijn ogen en richtte me op de donkere autoweg, uitgestorven in de vroege ochtenduren. Het gaspedaal hield ik stevig ingedrukt, terwijl ik de spanning in mijn schouders voelde toenemen. Het gegier van de wind en het gekletter van de regen maakten het herfstweer compleet, alsof de natuur mijn onrust perfect aanvoelde. Op het dashboard zag ik de snelheidsmeter verder oplopen, toen ik Milan plotseling luidkeels hoorde schreeuwen. ‘Pas op!’

Met een ruk keek ik op. De auto reed in volle vaart op een donkere gedaante in. In een fractie van een seconde voelde ik hoe we over iets heen reden. Een obstakel, groot en solide genoeg om de auto een kort moment te doen oplichten. Ik trapte met al mijn kracht het rempedaal in. Maar ik wist onmiddellijk dat het tevergeefs was. Er was iets verschrikkelijks gebeurd.

Mijn voet drukte de rem tot op de bodem in. Ik voelde hoe het voertuig onder me weg begon te glijden. De auto slingerde en schokte en draaide als een tol om zijn as. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe Milan zich krampachtig aan de handgreep vastklampte. Het schrapend geluid van metaal op metaal boorde zich genadeloos in mijn hersenen. Mijn hoofd vloog wild naar rechts en de motor sloeg af. De auto schampte de middenberm en kwam na wat wel uren leek te duren eindelijk tot stilstand. Daarna was alles doodstil.

De regen viel met bakken uit de hemel en geselde de voorruit. Onze airbags waren uitgekapt en liepen zachtjes leeg, als bal-

lonnen na afloop van een naargeestig feest. Uiterst behoedzaam wierp ik een blik op mezelf, en toen op Milan, die als bevroren in zijn stoel zat. We leken godzijdank ongedeed, fysiek dan. Maar ik wist instinctief dat alles op slag anders was.

‘Wat was dat in hemelsnaam?’ fluisterde Milan met grote ogen. Een zure smaak kwam in mijn mond. ‘We hebben iets geraakt.’ Milan knikte. ‘We moeten gaan kijken.’

Ik greep Milans arm. ‘Nee!’ En na een korte pauze: ‘Ik durf niet.’

Milan probeerde me een geruststellende blik toe te werpen, maar ik zag dat het hem veel moeite kostte. Hij leek iets te willen zeggen, maar deed er toen het zwijgen toe. Hij opende het portier en stapte uit, de stromende regen in. De koplampen, die nog altijd brandden, verlichtten zijn lange gestalte.

Als bevroren zat ik in mijn autostoel en zag Milan moeizaam tegen de striemende regen in lopen, zijn arm beschermend tegen zijn voorhoofd. Er was nog geen ander voertuig na ons gekomen, maar dat kon elk moment gebeuren. Milan bevond zich op een onverlichte autoweg, zijn silhouet in de duisternis nauwelijks zichtbaar voor naderend verkeer, dit was levensgevaarlijk.

Milans tred vertraagde toen hij een donkere massa op de weg naderde. Hij hield halt en onderwierp het donkere object aan een voorzichtige inspectie. Plotseling deinsde hij naar achter, bijna struikelend over zijn eigen benen, en draaide zich in paniek om. De koplampen verlichtten zijn asgrouwe gezicht, terwijl hij terug naar de auto strompelde. Milans ogen sperden zich wijd open. Toen begon hij te braken.

HOOFDSTUK 2

Milan slingerde het portier open en dook volledig doorweekt de auto in. Hij zag eruit alsof hij een geest had gezien.

Mijn hart bonkte in mijn borstkas terwijl ik hem met open mond aanstaarde. Niet eerder in mijn leven was ik zo bang geweest als nu. ‘En?’ vroeg ik, mijn stem schrill.

Milan slikte moeizaam en sloeg zijn ogen neer. ‘We hebben een man aangereden.’

Het duurde een paar tellen voordat ik in staat was om de informatie te verwerken. Ik greep naar mijn autogordel. ‘We moeten hem helpen!’

Milan schudde verdwaasd zijn hoofd. Doorgaans had hij zijn mondje klaar, maar nu leek hij bijna verlamd. ‘Het is te laat... Die man... H-hij is...’ Zijn gezicht kreeg een gekwelde uitdrukking.

Dat kon niet waar zijn. ‘Dat weet je niet,’ gilte ik. ‘Er is geen tijd te verliezen. We moeten eerste hulp verlenen.’ Ik tastte met mijn vingers naar de deurgrendel, maar Milan greep mijn arm vast. Er stond een verbeterd blik in zijn ogen. ‘Nee! Je moet niet gaan kijken. Er is... E-er is weinig meer van hem over.’

Plotseling begon Milans lichaam hevig te schokken, waardoor ik vreesde dat hij opnieuw zou gaan overgeven.

Ongelovig staarde ik hem aan. Milan moest zich vergissen. ‘D-dit kan niet... Dit mag niet,’ fluisterde ik, hopen dat het allemaal een bizarre droom was.

Milan staarde naar zijn handen, zijn schouders gebogen in hulpeloosheid, alsof hij zich geen raad wist met de situatie. Zijn gebruikelijke zelfverzekerde houding was vervangen door complete verslagenheid.

Wat moesten we in hemelsnaam doen? Mijn nagels drukten in mijn handpalmen terwijl ik koortsachtig een plan probeerde te bedenken. Milan staarde onbewogen voor zich uit. ‘We staan achterstevoren,’ mompelde hij.

Ik volgde zijn blik naar buiten. Milan had gelijk. We stonden midden op een autoweg. Het zou een kwestie van minuten, zo niet seconden zijn voordat een ander voertuig zich in ons zou boren. ‘We moeten eruit,’ gilte ik. ‘Nu meteen!’

Vliegensvlug duwde ik het portier open, mijn blik zorgvuldig afgewend van het hoopje donker dat roerloos op tientallen meters afstand van ons op de weg lag. Milan volgde mijn voorbeeld. We holden achter elkaar naar de berm en klauterden over de vangrail. In de stromende regen waadden we door het kniehoge duingras totdat we ons op veilige afstand bevonden.

Milan griste zijn telefoon uit zijn broekzak en probeerde hem met trillende vingers te ontgrendelen. ‘Ik bel een-een-twee,’ riep hij naar me.

Ik sloeg mijn armen om mezelf heen, niet in staat om te begrijpen wat er zojuist was gebeurd. De regen kwam nog altijd met bakken naar beneden. Mijn witte blouse, die ik gisteravond had gestreken voor de belangrijke afspraak, hing als een natte doek om mijn armen.

Naast me voerde Milan een gesprek met de centralist. Na een

poosje hing hij op en zei hij vlak: ‘Ze komen eraan.’ Zijn haar, dat eerder met gel nauwkeurig in model werd gehouden, hing in losse, doorweekte plukken langs zijn gezicht.

Ik knikte en nam mijn collega nerveus op. Mijn gedachten gingen alle kanten op. ‘W-wat moet ik...? Ik reed te hard, Milan.’

Op ernstige toon sprak hij, zijn gebruikelijke lichtvoetigheid ver te zoeken. ‘Niet aan denken nu.’ Hij leek zich volledig te richten op de praktische kant van de situatie. ‘Ik ga een eind verderop staan zodat ik aankomend verkeer kan waarschuwen. Ik wil niet dat er nog iemand over...’ Zijn stem stierf weg, doordrongen van onuitgesproken zorgen.

Ik kromp ineen.

Met grote passen rende Milan weg, mij alleen achterlatend in de stortregen. Er waren geen bomen om beschutting te bieden tegen de enorme hoeveelheid water die uit de hemel kwam. Het stugge gras zwiepte in de ijskoude wind tegen mijn benen. Langzaam maar zeker begonnen de zachte kleuren van de dageraad zich te ontvouwen in de lucht.

Niet veel later klonken sirenes in de verte. Milan had middels wilde handgebaren een aantal voertuigen tot stilstand weten te dwingen. Een politiewagen stopte en werd dwars over de rijbanen geparkeerd. De blauwe zwaailichten wierpen een spookachtige schaduw over de duinen, die de onheilsplek flankeerden. Een politieagent stapte uit en begon het verkeer via de vluchtstrook om te leiden. Zijn collega liep met voorzichtige passen op het slachtoffer af, dat nu pas – in het ochtendglorien – de vormen van een mens begon aan te nemen.

Een mens. Een man. Ik had een man aangereden. Het gruwelijke besef drong zich zo plotseling aan me op dat ik werd overvallen door een intense pijn in mijn borst. Ik viel op mijn knieën

in het helmachtige, natte gras. Het duurde een tijdje voordat ik doorhad dat het wolfachtige geluid dat mijn oren teisterde, van mij afkomstig was.

De wolken waaiden over en het werd eindelijk droog. Er werd druk overlegd, telefoontjes werden gepleegd, en al gauw arriveerden een ambulance en nog een politiewagen. Van een afstand aanschouwde ik het tafereel, alsof ik een buitenstaander was die niets met alle commotie van doen had. Plotseling zag ik Milan, in gesprek met een van de agenten, in mijn richting wijzen. Een golf van paniek schoot door me heen.

HOOFDSTUK 3

Binnen luttele seconden was de agent bij me en keek me aan met een zware blik. ‘Goedemorgen,’ zei hij terwijl hij zijn hand uitstak en zich voorstelde. Ik voelde zijn greep, die als een bank-schroef om mijn hand leek te knijpen. ‘Julia van Dam? Ik heb vernomen dat u de bestuurder was.’

Ik knikte en sloeg mijn armen over elkaar. Het was gestopt met regenen, maar ik was tot op het bot verkleumd. Ik kon niet ophouden met rillen.

De agent nam me onderzoekend op. ‘Bent u ongedeerd?’

Ik knikte. ‘Ik geloof van wel.’

‘Geen pijn in de rug of de nek?’

Ik schudde mijn hoofd.

Zijn ogen gleden over mijn lichaam, alsof hij op zoek was naar verborgen verwondingen. ‘We zullen u straks door de ambulancebroeders laten nakijken. Kunt u me vertellen wat er gebeurd is?’

Mijn stem klonk zacht en breekbaar toen ik sprak. ‘W-we waren onderweg naar een afspraak. Mijn collega Milan, en ik. Het regende en het was donker, maar het was rustig op de weg.’ De beelden bleven zich onophoudelijk afspelen in mijn hoofd. De donkere gedaante plots voor ons, het gevoel van de auto die alle controle verloor, de klap tegen de middenberm. Het leek allemaal zo surrealistisch. ‘Ik keek naar mijn dashboard toen mijn collega riep, pas op. Nog voor ik iets kon doen, reden we op volle snelheid op iets in.’

‘Iets?’ herhaalde de agent vragend.

Ik voelde mijn maag verkrampen. ‘W-we begrepen niet wat het was. Ik remde zo hard als ik kon. Maar er was geen redden meer aan. De auto slipte over de natte weg en uiteindelijk kwamen we een eindje verderop tot stilstand. Mijn collega is gaan kijken en toen...’ Ik haperde. ‘Toen bleek dat ik iemand had aangerezen.’ Mijn adem stokte terwijl ik al mijn moed verzamelde om de vraag te stellen. ‘Is die man...?’

De agent staaarde me aan, zijn blik hard en ondoorgrondelijk. Uiteindelijk knikte hij langzaam. ‘Ja, mevrouw. Hij is overleden.’

Mijn wereld stortte in. Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht. Mijn schouders schokten, en ik voelde me duizelig. Het besef dat ik iemands leven had genomen, drong nu pas volledig tot me door. Hoe moest ik hier ooit overheen komen?

De agent vuurde een reeks vragen op me af. ‘Hoe zit het met de auto? Was er wellicht een mankement, of achterstallig onderhoud? Iets wat de aanrijding zou kunnen verklaren?’

‘Nee, niets. Hij is vorige maand nog door de APK geweest.’

De agent liet zijn pen op het notatieblok tikken. ‘Geen technische problemen?’

Ik schudde van nee.

De agent staaarde me doordringend aan. Zijn blik was scherp en meedogenloos, als een roofdier dat zijn prooi in het nauw dreef. ‘Was u misschien afgeleid door uw telefoon? Even een appje tikken, dat soort dingen?’

Mijn keel voelde droog aan terwijl ik mijn woorden zorgvuldig koos. ‘Nee, dat doe ik nooit,’ loog ik.

De agent bleef stil terwijl hij mijn antwoord overwoog. Toen keek hij me recht in de ogen aan. ‘Hoe hard ging u op het moment van de aanrijding?’

Mijn hart begon sneller te kloppen. De wijzer van de snelheidsmeter stond op mijn netvlies gebrand. ‘Honderdvijf,’ zei ik, bijna fluisterend.

De agent kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘U mag hier tachtig,’ zei hij, zijn stem koud en hard. ‘Bent u zich daarvan bewust?’

Ik knikte zwakjes. ‘Ik weet het. Ik rij normaal gesproken nooit zo hard. We zouden te laat komen, en er was niemand anders op de weg. I-ik dacht dat het veilig was. Het was stom van me,’ zei ik, maar er was geen enkel excuus voor mijn roekeloze rijgedrag. Ik had een mensenleven op het spel gezet, en nu zou ik de consequenties moeten dragen.

‘Mag ik uw legitimatie zien?’

‘Mijn handtas ligt nog in de auto.’ Ik maakte aanstalten om weg te lopen, maar de agent legde zijn hand op mijn schouder. ‘U mag het voertuig niet meer betreden. Dat komt later wel. BSN?’

Ik dreunde het nummer op.

De agent voerde zwijgend de cijfers op een apparaat in, terwijl ik gespannen toekeek, mijn gedachten vliegensvlug alle mogelijke scenario’s afspelend. ‘Geen strafblad,’ mompelde hij toen, alsof hij enigszins verrast was.

‘Natuurlijk niet,’ flapte ik eruit, mijn stem gevuld met verontwaardiging. Maar de agent wierp me een doordringende blik toe, zijn wenkbrauwen gefronst. ‘Heeft u gedronken?’

Ik herhaalde zijn woorden verbaasd, mijn hoofd schuddend. Het was pas acht uur ‘s ochtends op een maandag, en ik kon niet geloven dat hij deze vraag serieus stelde. ‘Lijkt me van niet.’

De agent haalde een klein apparaat uit zijn tas en hield het voor mijn neus. ‘Wilt u even blazen?’

Ik haalde mijn schouders op en blies in het apparaat. Niet veel later klonk er een piepje. ‘P,’ mompelde de agent, zijn blik nog

steeds argwanend. ‘Geen bewijs voor rijden onder invloed,’ voegde hij eraan toe, alsof hij niet overtuigd was. ‘We zullen op het bureau een bloedtest moeten afnemen ter verificatie.’

Over de schouder van de agent zag ik Milan me bezorgd aankijken, zijn ogen gevuld met een mix van angst en onzekerheid. Zijn schouders hingen gelaten, en zijn eens zo keurig gestreken overhemd en jasje waren nu een warboel geworden, als symbool van de chaos die ons omringde.

De tijd tikte genadeloos voort, terwijl de druk op mijn schouders zwaarder werd. Rolf had me duidelijk gemaakt dat ik me onder geen beding onder de financieringsafpraak uit kon wurmen. ‘Ik heb een belangrijke meeting,’ probeerde ik te zeggen, maar de woorden verloren hun betekenis terwijl ze schaamteloos uit mijn mond rolden. Ik besepte de absurditeit van mijn opmerking. Ik had een mensenleven weggeroofd. Op dit moment belde er misschien ergens een politieagent aan, om het tragische nieuws aan de partner of het gezin van het slachtoffer te vertellen. Hoe kon ik in vredesnaam een onbeduidende vergadering bij een investeerder opbrengen?

Mijn warrige gedachten werden ruw onderbroken door de agent, die zijn armen over elkaar sloeg en me streng aankeek. ‘Begrijpt u de ernst van de situatie wel volledig?’

‘I-ik,’ stamelde ik en wreef over mijn voorhoofd. ‘Ik voel me niet helemaal mezelf.’ Mijn kleding plakte aan mijn lichaam en mijn voeten waren ijskoud.

‘Ze is in shock,’ hoorde ik Milan zeggen, terwijl hij zijn arm om me heen sloeg. Er stond een bezorgde uitdrukking in zijn ogen. ‘Maak je geen zorgen om die afspraak. Ik heb Rolf net al aan de lijn gehad. Hij gaat gewoon in jouw plaats met me mee.’

‘Maar...’

‘Deze kant op, mevrouw Van Dam.’ De agent wees in de richting van de plek des onheils. Er was een witte tent om het overleden slachtoffer geplaatst en een man in een wit pak maakte met een camera opnames van alle brokstukken. ‘Het onderzoek naar de exacte toedracht is in volle gang. U gaat met ons mee naar het bureau. We zullen u ondervragen in het bijzijn van een advocaat.’

De duinen begonnen om me heen te draaien. De agent sprak op besliste toon verder. Zijn woorden klonken vreemd en vervormd, alsof ik onderuit gegleden was in een diep, warm bad. Maar er zou geen schuimlaag dik genoeg zijn om me te kunnen beschermen tegen zijn laatste opmerking. ‘Mevrouw Van Dam, u wordt aangehouden op verdenking van dood door schuld.’

HOOFDSTUK 4

Terwijl de agent een lange lijst met mijn rechten afdraaide, was er slechts één gedachte die door me heen schoot. ‘Noah,’ fluisterde ik verdwaasd. ‘Ik moet Noah straks van school halen.’

Milan nam het woord en legde uit: ‘Dat is haar zoon. Hij is pas acht jaar oud.’

De stem van de agent klonk bars. ‘Ik zal eerlijk tegen u zijn, mevrouw Van Dam.’ Zinnen die zo beginnen lopen nooit goed af en deze vormde geen uitzondering. ‘U komt voorlopig niet thuis. Mevrouw Van Dam, u heeft een strafbaar feit gepleegd met de dood tot gevolg. Is er iemand anders die voor uw zoon kan zorgen?’

Mijn gedachten gingen terug naar afgelopen nacht toen Noah me vertelde dat hij buikpijn had. Zoals gewoonlijk zag hij op tegen de naderende week bij Dean.

‘Zijn vader. Haar ex,’ antwoordde Milan, die op de hoogte was van de gecompliceerde situatie met Dean.

De agent knikte. ‘Als u zijn gegevens verstrekt, zullen wij ervoor zorgen dat hij zich voor nu over uw zoon ontfermt.’

Ik knikte. Mijn blik ging over mijn kleding, die kletsnat was. ‘Ik kan zo toch niet mee?’

‘Wij zullen op het bureau een droge set voor u regelen,’ antwoordde hij op een toon die leek te suggereren dat ik smoesjes verzon. ‘Volgt u mij?’

Milan klopte onhandig op mijn schouder en probeerde me ge-

rust te stellen. ‘Hou vol. Ze laten je vast weer gauw gaan. Je hebt toch nooit eerder een overtreding begaan?’

Zwijgend liep ik achter de agent aan, mijn schoenen soppend door het water, in de richting van een politiewagen. In de verte kon ik mijn eigen auto zien, met een angstaanjagende deuk in de zijkant waar we de vangrail hadden geraakt en een ontbrekende bumper. We passeerden een stel voertuigen, die stapvoets de plek van het ongeluk voorbijreden. Uit een raam hing iemand, die met grote, nieuwsgierige ogen een telefoon op me gericht had. Automatisch hief ik mijn arm voor mijn gezicht. Ik was in een nachtmerrie verzeild geraakt.

HOOFDSTUK 5

Een half uur later bevond ik me in een verhoorkamer, vergezeld door een zwijgende, jonge agente. Het was duidelijk dat we op iets of iemand wachtten, maar het leek alsof ik bewust in het ongewisse werd gelaten.

Na een poosje zwaaide plots de deur open en een man in een witte jas kwam binnen, bijna huppelend van opwinding. ‘Goedemorgen,’ riep hij opgewekt uit. ‘Ik ben de forensisch verpleegkundige en ik kom bloed bij u afnemen.’

Mijn blik ging naar het piepschuim rekje dat hij vasthield, met daarin een groot aantal buisjes, gelabeld met verschillende kleuren. ‘Zoveel bloed, om alleen te bepalen of ik heb gedronken?’ stamelde ik verbaasd.

‘Alcohol, cocaïne, amfetamine, MDMA. Ach, te veel om op te noemen.’ De man wapperde met zijn hand alsof hij het over een lijst cocktails had. ‘Er is tegenwoordig zoveel in omloop.’

‘Maar jullie denken toch niet dat ik –’ stamelde ik verbijsterd.

‘Even de mouw opstropen,’ onderbrak de verpleegkundige me onverstoorbaar, een grote glimlach op zijn gezicht. Hij haalde een naald uit een plastic verpakking en bevestigde hem op het eerste buisje. ‘Het lijkt altijd meer dan het is. Er gaat maar vijf milliliter in zo’n buisje,’ zei hij lachend. ‘Dat is niets op de vijf liter die er door je lichaam heen stroomt. Ietsje hoger nog. Ja, zo ja.’ Neuriënd ontsmette hij de binnenzijde van mijn elleboog en schoof de naald er voorzichtig in. Ik liet het gelaten toe en wendde mijn blik

af.

‘Dat was hem weer. Ik ben voorzien. Fijne dag nog allen,’ zei de verpleegkundige en hij verliet de kamer. De jonge agente stak haar hand op.

Niet veel later ging de deur weer open.

Een man in een spijkerbroek en een blauw-wit gestreept overhemd betrad de kamer. Met een superieure blik in zijn diepblauwe ogen rees hij hoog boven me uit. Zijn lange gestalte deed me nietig voelen en intimideerde me. ‘Van Diepen is de naam. Ik ben rechercheur van team verkeer en ben aangesteld door de officier van justitie om het onderzoek rondom het ongeval, waarbij u betrokken was, te leiden,’ zei hij.

Ik knikte en hoorde hoe hees ik klonk. ‘Ik vind het zo erg. Ik heb nog nooit eerder een auto-ongeluk veroorzaakt. Het spijt me zo vreselijk...’

De rechercheur hief zijn hand en ging zitten. ‘Ja, ja. Dat geloof ik allemaal wel. Vertelt u –’ Op dat moment werd de rechercheur onderbroken door een klopje op de deur. Een man in een saai, grijs pak kwam de kamer binnen, een vriendelijke glimlach op zijn gezicht. ‘Goedemiddag, ik ben gekomen om u bij te staan,’ zei hij en hij stelde zich voor als mijn advocaat. Ik voelde me meteen iets meer op mijn gemak in zijn aanwezigheid.

De rechercheur keek hem kort aan en begon vervolgens aan zijn ondervraging, onder het toezien van mijn advocaat. ‘Mevrouw van Dam, u hebt aan de politieagent ter plaatse verklaard dat de auto naar behoren werkte en dat u niet op uw telefoon bezig was.’ Zijn blik ging naar mij. ‘Blijft u bij deze verklaring?’

Ik knikte.

De rechercheur zette een leesbril op en wendde zich tot zijn computerscherm. ‘Alcoholtest op locatie was negatief. Heeft u

vandaag drugs gebruikt?’ Hij wierp een onderzoekende blik op mijn gezicht.

Ik schudde van nee. ‘Drugs gebruik ik nooit.’

‘Goed, bloedonderzoek wachten we even af.’ Hij krabde op zijn hoofd en leek een moment na te denken. ‘Mevrouw Van Dam, vertelt u eens hoe uw ochtend eruitzag.’

Werkelijk niets had vanmorgen erop gewezen dat mijn leven slechts een paar uur later voorgoed veranderd zou zijn. Het was even na zessen geweest toen ik de deur uit moest en hoewel Noah normaal gesproken op dat tijdstip nog in een diepe slaap verzonken was, zag ik dat zijn lampje al brandde. Dinsdag was wisseldag, en de spanning nam zoals altijd gestaag toe bij het vooruitzicht op het wekelijkse verblijf bij zijn vader, ook al duurde het nog meer dan vierentwintig uur.

Terwijl ik even op de rand van Noahs bed was gaan zitten, had Noah mijn reeks vragen (Heb je je gymtas al klaar staan? Denk je aan je appel in de pauze?) met een nukkig ja beantwoord. Het was geheel tegen mijn gewoonte om in alle vroegte van huis weg te gaan en ik had dan ook afgesproken met de buurvrouw dat zij hem onder haar hoede zou nemen en naar school zou brengen. Ik had door zijn halflange bruine haar gestreken, er stiekem even aan geroken en een kus op zijn voorhoofd geplant. ‘Maak je geen zorgen. Als je er eenmaal bent, vind je het altijd leuk bij papa,’ had ik mezelf gedwongen te zeggen.

‘Ik heb kort met mijn zoon gesproken en ben rond tien over zes vertrokken, direct nadat de buurvrouw bij ons aanbelde. Zij zou hem klaarmaken voor school,’ verklaarde ik, alhoewel de gedachte aan Noahs sombere bui in mijn afwezigheid me pijn deed.

‘Woont u alleen met uw zoon?’

Ik knikte. Mijn advocaat gebaarde met zijn hoofd, waarmee hij

leek te willen aangeven dat ik spraakzamer moest zijn. ‘Toen mijn ex en ik een paar jaar geleden zijn gescheiden heb ik een nieuwbouwwapartement gekocht, net voor de prijzen de pan uit rezen. Het is klein, maar het heeft wel twee slaapkamers en behoeft weinig onderhoud.’

De onderzoeker wendde zich in stilte tot zijn computer en begon te typen.

‘Daarna ben ik mijn collega Milan gaan ophalen. We hadden afgesproken om samen naar de afspraak te rijden in Noord-Holland.’

‘Woont hij ook in Leiden?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, in Katwijk.’

‘Waar werken jullie?’ vroeg de onderzoeker, zijn blik ondoorgrondelijk.

Op de automatische piloot draaide ik mijn promo-verhaal af, dat ik met regelmaat gebruikte wanneer ik financiering voor een van onze producten probeerde binnen te halen. ‘Ik werk bij MSL, een klein maar ambitieus biomedisch bedrijf op het BioScience Park. We ontwikkelen medische polsbandjes waarin een sensor zit. Wanneer iemand het polsbandje draagt, meet de sensor in het bandje allerlei parameters in het bloed. De polsbandjes zijn heel geschikt om bijvoorbeeld het glucosegehalte van diabetespatiënten te monitoren, maar het kan ook voor allerlei andere ziektes gebruikt worden. Het is een markt die enorm in opkomst is. Milan is onze onderzoeksleider. Zelf ben ik de financieel manager.’

‘U bent degene die het geld voor de onderzoeken moet binnenhalen?’ vroeg de onderzoeker met een glimlach.

Ik knikte voorzichtig en had het gevoel alsof ik ergens ingeluisd werd.

‘Oké, dus u haalt uw collega Milan op en rijdt dan snel door

naar uw afspraak. Te snel... u reed meer dan honderd kilometer per uur waar slechts tachtig toegestaan was. Vanwaar deze haast?’

‘Toen ik aankwam bij Milan, was zijn huis nog in volledige duisternis gehuld.’ Voor mijn geestesoog zag ik door de regen, die op mijn voorruit kletterde, in het donker een gordijn openschuiven waarop het ontblote bovenlichaam van Milan zichtbaar werd. Ruim vijf minuten later was hij naar buiten gestormd, ditmaal gestoken in een halflange, donkere jas over vermoedelijk een driedelig pak. Zijn aktetas hield hij beschermend boven zijn hoofd. Milan had het portier opengezwaaid en was naar binnen gestoven, gehuld in een wolk van eau de cologne. De enkele seconden van zijn voordeur naar de auto waren voldoende geweest om tientallen druppels over zijn wollen jas te doen rollen. Hij had zijn hoofd geschud als een labrador, waardoor zijn halflange blonde haar heen en weer wapperde. ‘Oef, dit weer zou verboden moeten worden,’ had hij lachend gezegd.

Mijn herinneringen aan vanochtend werden verstoord door de scherpe stem van rechercheur Van Diepen. ‘Mevrouw Van Dam, u moest wachten op uw collega?’

Ik knikte. ‘Hij had een... Milan had bezoek gehad en was verlaat.’ Ik glimlachte bij de herinnering aan de onmiskenbare, rode gloed die over Milans gezicht had gelegen. Milan had ook weinig geslapen vannacht, maar met een heel andere reden dan ik. ‘Hoe heet ze dit keer?’ vroeg ik casual terwijl ik de aanwijzingen van de routeplanner volgde. ‘Tatjana.’ Milan sprak de naam uit alsof het een heerlijk gerecht was. ‘Ik zou de provinciale weg nemen, is op dit tijdstip sneller,’ zei hij. Ik veranderde mijn koers en grijnsde hoofdschuddend. ‘O Milan, jij verandert ook nooit, hè?’

Ik richtte me tot de rechercheur. ‘Ik had op mijn telefoon – voordat we bij Milans huis wegreden...’ voegde ik nadrukkelijk

toe, ‘...gezien dat er file op de ring bij Amsterdam stond en het zag ernaar uit dat we te laat zouden komen.’

De onderzoeker haalde zijn schouders op. ‘Dat overkomt ons allemaal wel eens. Waarom vroeg u uw collega niet om te bellen en de vertraging door te geven?’

‘We hadden een afspraak bij een belangrijke investeerder en er stond veel op het spel. Onze CEO had me opdracht gegeven om als financieel manager van het bedrijf alles op alles te zetten om de investeerder te overtuigen geld te pompen in ons nieuwe product.’ Ik vertelde de onderzoeker niet dat ik me in een spagaat had gevoeld, sinds ik vorige week had gehoord over de twijfelachtige resultaten bij onze testgebruikers. Het tomeloze enthousiasme van Rolf voelde als een strak korset en mijn intern kompas zei dat het te vroeg was. Te vroeg om heel veel geld binnen te halen, nu er zoveel vraagtekens waren ontstaan rondom de veiligheid van onze meest recente polsbandjes.

Ik boog het hoofd en frunnikte aan mijn vingers. ‘Maar u heeft gelijk. Ik had Milan moeten vragen om een belletje te plegen en me aan de snelheid moeten houden. Dan was alles misschien anders gelopen...’ zei ik en voelde tranen achter mijn ogen prikken. ‘Ik weet dat het geen excuus is, maar ik was doodop vanochtend. Ik heb het hele weekend slecht geslapen. Mijn beoordelingsvermogen was vertroebeld.’

De onderzoeker kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Waarom heeft u zo slecht geslapen?’

‘Wat tegenslag op het werk,’ zei ik en wuifde met mijn hand alsof het allemaal wel meeviel. Maar in werkelijkheid was ik me wild geschrokken toen ik afgelopen vrijdag de resultaten van het onderzoek met onze nieuwste polsband had binnengekregen. Meerdere kinderen vertoonden ernstige reacties na gebruik van

onze polsband. Er was geen tijd meer geweest om het onderzoeksbureau te bellen en te vragen om tekst en uitleg. Het hele weekend had ik mijn hoofd gebroken over wat er aan de hand kon zijn met de polsbandjes. Het zat me niet lekker dat ik zonder een sluitend verhaal financiering moest gaan binnenhalen. Maar toen ik aan Rolf had voorgesteld om onze afspraak bij de investeerder uit te stellen was hij niet te vermurwen geweest. Hij was volledig overtuigd van de veiligheid van ons product en wilde niet onze ruiten ingooien door deze belangrijke deal te laten schieten.

De rechercheur wreef in gedachten over zijn lippen. ‘Ik weet genoeg voor nu,’ zei hij toen en hij kwam overeind. ‘Er wordt op dit moment sporenonderzoek op het wegdek uitgevoerd en ook de resultaten van uw bloedonderzoek dienen we af te wachten.’

Ik voelde mijn maag samentrekken. ‘Maar... wat gebeurt er dan met mij?’

Zijn blik was onverbiddelijk. ‘U blijft voorlopig in hechtenis.’

Mijn hartslag schoot omhoog. ‘En dat betekent dat ik in de cel wordt gezet?’

‘In ieder geval vandaag,’ antwoordde de rechercheur, terwijl hij zijn stoel naar achter schoof. ‘Ik zal de voorlopige uitkomsten van de verschillende onderzoeken later op de dag bespreken met de officier van justitie. Hij zal beslissen of uw hechtenis wordt verlengd.’

Mijn ogen zochten steun bij mijn advocaat, die met een bevestigende knik de woorden van de rechercheur bekrachtigde. Het was voorheen ondenkbaar geweest dat ik ook maar iets onwettigs zou begaan. Hoe kon het nu plotseling gebeuren dat ik in een cel zou belanden? De gedachte alleen al was onvoorstelbaar. Ik had het gevoel alsof de gebeurtenissen van vandaag me in een alles verstikkende wurggreep hielden.

Plotseling voelde ik een zachte hand aan mijn mouw trekken en keek op. Een politieagent keek me vriendelijk aan. ‘Loopt u met me mee?’

HOOFDSTUK 6

Na uren van onrustig heen en weer lopen, ging ik uiteindelijk op het harde matras in mijn cel liggen en staarde naar het plafond. Het was een lange dag geweest en mijn gedachten draaiden alsmear in cirkels. De bewaker was tweemaal langsgekomen met een smakeloze maaltijd, die ik zonder enige eetlust naar binnen werkte. Ik kon niets anders doen dan wachten op de uitslagen van de onderzoeken. De tijd leek stil te staan terwijl ik naar het zachte gezoem van de tl-buizen boven mijn hoofd luisterde. Het enige zichtbare teken van de wereld buiten mijn cel was het kleine raam hoog in de muur, dat uitkeek op een betonnen binnenplaats.

Het was al donker toen de deur van mijn cel werd geopend. De rechercheur trad naar binnen, een dossier onder zijn arm geklemd. ‘Mevrouw Van Dam, komt u met me mee? We hebben uw bloeduitslagen binnen.’

Mijn hart bonsde als een razende, terwijl ik opsprong en achter de rechercheur aan de lange gang doorliep naar de verhoorkamer, waar mijn advocaat al op me wachtte. Mijn keel voelde kurkdroog en ik slikte moeizaam. Het was een bizarre dag geweest, dus ik was voorbereid op het ergste.

We namen gedrieën plaats aan de tafel. De rechercheur kwam meteen ter zake, terwijl hij het meegenomen dossier openklapte. ‘Ik heb goed nieuws voor u. De bloeduitslagen zijn allemaal negatief. Dat betekent dat we geen alcohol of drugs in uw bloed

hebben aangetroffen. Bovendien komt het sporenonderzoek op het wegdek overeen met uw verklaring.’

Een zucht van opluchting ontsnapte uit mijn mond. ‘Dat is echt fijn om te horen,’ stamelde ik.

‘Uw advocaat heeft eerder vandaag een verzoek tot schorsing van uw voorlopige hechtenis ingediend,’ vervolgde de rechercheur en mijn hart begon sneller te kloppen. ‘Na overleg met de officier van justitie is besloten om dit verzoek in te willigen. Dat betekent dat u op dit moment naar huis mag en op vrije voeten de resultaten van het onderzoek kunt afwachten.’

Ik was zo vreselijk blij dat ik mijn tranen niet kon bedwingen. Een zware last viel van mijn schouders en ik voelde de spanning uit mijn lichaam wegebber. Mijn blik ging naar mijn advocaat en ik zag de vreugde ook in zijn ogen.

Maar de rechercheur was nog niet klaar: ‘U heeft echter wel een meldplicht. Dat betekent dat u zich wekelijks bij ons dient te melden en het land niet mag verlaten zolang het onderzoek loopt. Daarbij blijft uw rijbewijs voorlopig ingevorderd. Uw auto is in beslag genomen en wordt nader bekeken als onderdeel van het forensisch onderzoek.’

Ik knikte snel. ‘Natuurlijk, dat is geen probleem.’ Ik was allang blij dat ik was vrijgelaten en dat het onderzoek tenminste in mijn voordeel leek uit te pakken. Hoewel er nog beperkingen waren, overheerste het besef dat ik eindelijk naar huis mocht om in stilte mijn wonden te likken.

‘Voor u vertrekt, heb ik nog een laatste vraag: had u vanochtend hout in uw auto meegenomen?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Hout?’

‘Er zijn resten van gelamineerde, houten planken aangetroffen tussen de brokstukken. Had u wellicht plannen om te klussen?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Nee, ik heb twee linkerhanden. Ik kom nooit in kluswinkels.’

De rechercheur knikte, een peinzende blik op zijn gezicht. ‘Misschien lag het hout al in de berm en is het tijdens de crash vermengd geraakt met de brokstukken,’ mijmerde hij hardop, maar de blik in zijn ogen toonde aan dat hij twijfelde aan deze verklaring.

Hij wuifde met zijn hand. ‘Ik houd u niet langer op.’

Nadat ik mijn persoonlijke bezittingen weer had teruggekregen, was er maar één persoon die ik absoluut wilde zien. Ik verliet het politiebureau, keek even naar de sterrenhemel en haalde diep adem. Met een licht trillende hand nam ik mijn telefoon uit mijn handtas en bestelde een taxi. De koude avondlucht omhulde me terwijl ik ongeduldig op de taxi wachtte, verlangend om mijn zoon weer in mijn armen te houden.

Een kwartier later belde ik in het donker aan bij mijn oude huis, waar Dean me na de scheiding had uitgekocht. Het licht dat door de ramen sijpelde, onthulde een vertrouwde omgeving, die me zowel vreugde als melancholie bracht. Dean opende de voordeur, zijn gezicht ongeschoren en vermoeid. Achter hem hoorde ik het harde, mechanische geluid van een televisie die de stilte vulde.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Dean, zijn stem vermengd met verrassing en argwaan.

‘Ik kom Noah halen,’ antwoordde ik vastberaden.

Er verscheen een diepe frons in Deans gezicht. ‘Noah halen? Die slaapt allang.’

‘Dat geeft niet. Ik til hem wel,’ zei ik resoluut. Ik knikte over mijn schouder in de richting van de taxi die met draaiende motor

stond te wachten.

Dean krabde onbewust aan zijn voorhoofd, een gebaar dat bij hem altijd duidde op toenemende irritatie. ‘Luister eens even. Ik ben vandaag door de politie gebeld dat ik hem moest komen halen. Ik heb mijn werk uit mijn handen moeten laten vallen en moest halsoverkop naar school gaan.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dankjewel. Dat is heel fijn. Maar nu wil ik Noah graag meenemen. Morgen is pas wisseldag,’ zei ik terwijl ik de spanning in mijn buik voelde groeien.

Dean zette een stap naar voren, zijn stem doordrenkt van onverzettelikheden. ‘Ik peins er niet over. Wat denk je wel? Ik ga die jongen echt niet wakker maken op een schoolavond.’

Dean had natuurlijk een punt. Toch voelde het niet goed dat ik zonder Noah vooraf te hebben ingelicht, niet op het schoolplein was verschenen. Hij hield niet van onverwachte veranderingen in zijn dagelijkse routine. Ik wilde niets liever dan Noah geruststellen, hem laten weten dat ik er voor hem zou zijn. ‘Hij is vast geschrokken dat hij al een dag eerder naar jou is gegaan. Je weet hoe hij is.’

Dean snoof. ‘Geschrokken? Ik ben geen boze wolf. Ik ben zijn vader.’

Ik wreef door mijn ogen en telde in mijn hoofd tot tien. ‘Sorry, ik ben moe. Ik heb een heftige dag gehad. Zo bedoelde ik het niet. Ik wil gewoon graag aan het schema vasthouden. Dat werkt het beste voor Noah.’

‘Dat zal allemaal wel, maar dat had je dan eerder moeten bedenken.’ Dean vouwde zijn handen ineen en trommelde met zijn vingers op zijn borst. ‘Waarom werd ik trouwens door de politie gebeld?’

Mijn wangen kleurden terwijl ik probeerde mijn woorden

zorgvuldig te kiezen. ‘I-ik eh...’ Ik wist dat ik hem geen ammunitie moest geven, maar zijn doordringende ogen leken alles te doorgronden. ‘Ze wilden wat vragen aan me stellen. Het duurde allemaal langer dan gedacht.’

Ik kon de twijfel in Deans gezicht zien, alsof hij meer informatie eiste. ‘Vragen stellen?’

‘Eh ja,’ hakte ik uiteindelijk. ‘Ik ben verhoord.’

Hij zette een paar stappen over de drempel en kneep zijn ogen tot spleetjes. De geur van alcohol kwam me tegemoet. Had Dean gedronken terwijl Noah bij hem was?

‘Wat heb jij precies uitgespookt?’

Ik voelde het rood vanuit mijn hals naar mijn wangen stijgen. ‘Niets, helemaal niets. Ik ben alleen betrokken geraakt bij een ongeluk.’

‘Een ongeluk. Met de auto? Maar daar ben je niet de hele dag zoet mee. Tenzij het ernstig was?’

Met bonzend hart probeerde ik mijn emoties onder controle te houden, terwijl ik Dean smeekte om me binnen te laten. Maar hij leek vastbesloten om me te straffen voor iets waar ik geen controle over had. ‘I-ik eh. Het is al laat. Ik wil het er liever niet over hebben. Laat me alsjeblieft Noah meenemen naar huis.’

Dean rechtte zijn schouders. Er verscheen een zelfingenomen blik in zijn ogen. ‘Julia, het kan niet altijd allemaal gaan zoals jij dat precies wil.’

Ik dacht aan Noah en hoe hij zich moest hebben gevoeld vanmiddag. ‘Het gaat niet om mij, Dean. Ik wil gewoon het beste voor Noah. Net als jij.’

‘En het beste voor Noah is hem rustig hier laten slapen. Morgenochtend zal ik hem vragen je te bellen. Dan kun je uitgebreid je excuses aanbieden.’

Dean stapte gedecideerd terug de gang in en wilde de deur sluiten, totdat hij zich plotseling bedacht. ‘Wacht eens even,’ zei hij, op een manier alsof er puzzelstukjes op zijn plek vielen. ‘Ik werd gebeld door de politie van Haarlem. Toevallig zag ik op het nieuws dat er vandaag een dodelijk slachtoffer is gevallen bij een aanrijding. De autobestuurder had te hard gereden. Was jij dat soms?’

Ik boog mijn hoofd. Een gevoel van paniek welde in me op. ‘Ik voel me vreselijk, Dean. Ik kan dit echt niet gebruiken nu,’ fluisterde ik.

Dean schudde zijn hoofd en afschuw flitste over zijn gezicht, alsof ik een monster was, in plaats van de moeder van zijn kind. ‘Het eerste wat ik morgenochtend doe, is mijn advocaat bellen. Je dacht toch niet dat ik mijn zoon ook nog maar een dag bij een moordenaar laat?’